

Imaginarium Geographica II

ΤΟ ΚΥΝΗΤΙ

ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ

ΔΡΑΚΟΥ

ΤΖΕΪΜΣ Α. ΟΟΥΕΝ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE CHRONICLES OF THE IMAGINARIUM
GEOGRAPHICA 2: THE SEARCH FOR THE RED DRAGON

Από τις Εκδόσεις SIMON & SCHUSTER BOOKS
FOR YOUNG READERS, Νέα Υόρκη, 2008

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Imaginarium Geographica II:**

Το κυνήγι του κόκκινου δράκου

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: James A. Owen

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αναστασία Δεληγιάννη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αρετή Κολλάτου

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Lizzy Bromley

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΧΑΡΤΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Lon Saline

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΧΑΡΤΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Jeremy Owen

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελευθέρος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Μαρία Θεοδωροπούλου

© James A. Owen, 2008

Published by arrangement with Simon & Schuster Children's Publishing
Division, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020.

All rights reserved.

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: James A. Owen, 2008

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2009

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2009

ISBN 978-960-453-633-7

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΤΖΕΪΜΣ Α. ΟΟΥΕΝ

Imaginarium Geographica II

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ
ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ
ΔΡΑΚΟΥ

Μετάφραση:
Αναστασία Δεληγιάννη

Για τη Δόρα

Περιεχόμενα

Κατάλογος εικόνων.....	13
Πρόλογος.....	15
ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ: Εννιά χρόνια στη Χώρα	
του Καλοκαιριού	19
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ	
Ο άγγελος στον κήπο	21
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ	
Ο απρόθυμος διαχειριστής	39
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ	
Τα Χαμένα Αγόρια	51
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ	
Ο επιδιορθωμένος Δράκος	67
ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ: Ημιτελής ιστορία	85
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ	
Ο περιπλανώμενος ιππότης	87
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΚΤΟ	
Το Υφαντό.....	101

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΒΔΟΜΟ	
Το Μεγάλο Τιντούτο	115
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΟΓΔΩΟ	
Η ιστορία του καλόγερου.....	131
ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ: Αναζητώντας τον <i>Κόκκινο Δράκο</i>	147
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑΤΟ	
Σκιές στο πέταγμα	149
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ	
Ο Πύργος στον αέρα	167
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΔΕΚΑΤΟ	
Τα νησιά «Χαμένος Λίμπερ»	185
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΩΔΕΚΑΤΟ	
Ο γρίφος του Δάντη	205
ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟ: Στον Κάτω Κόσμο.....	219
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΤΡΙΤΟ	
Το Κροατόν.....	221
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ	
Η Αυτοκρατορική Χαρτολογική Εταιρεία	235
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΠΕΜΠΤΟ	
Παράδεισος.....	255
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΕΚΤΟ	
Το πηγάδι της Ηχούς	275
ΜΕΡΟΣ ΠΕΜΠΤΟ: Ο Βασιλιάς των Δακρύων	
και η Βασίλισσα των Στεναγμών	293
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΕΒΔΟΜΟ	
Οι Τραγουδοποιοί	295
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΟΓΔΩΟ	
Σκιές της ιστορίας.....	313

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΕΝΑΤΟ	
Η χρυσή στρατιά	327
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΤΟ	
Η πόλη των Χαμένων Παιδιών.....	347
ΜΕΡΟΣ ΕΚΤΟ: Ο Ένατος Κύκλος.....	367
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΤΟ ΠΡΩΤΟ	
Σκιές και φως	369
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ	
Η Δαχτυλήθρα.....	385
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΤΟ ΤΡΙΤΟ	
Το Ξεμπέρδεμα.....	401
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ	
Δεύτερο αστέρι δεξιά.....	415
Επίλογος.....	428
Σημείωμα του συγγραφέα.....	431
Ευχαριστίες	434

Κατάλογος Εικόνων

- Ανάμεσα σε τσαλαπατημένες καμπανούλες καθόταν
ένα κοριτσάκι.....
- Ένας μικρόσωμος λεπτός άντρας που έφτανε δεν έφτανε
το ενάμισι μέτρο ύψος.....
- «Πάντοτε ακούει κάποιος... και πάντοτε κάποιος
έρχεται...».....
- «Ας με βοηθήσει κάποιος να μπω μέσα, σας παρακαλώ...»
φώναξε ο Μπερτ.....
- Το οπλισμένο σκιάχτρο μασούσε κάτι... ..
- Τρεις νεαρές γυναίκες γεμάτες χάρη, εκπληκτικά
όμορφες. ....
- Στο κάλεσμά του, ένα πελώριο μαύρο κοράκι ήρθε
πετώντας.....
- Αναφέρεται στην κατασκευή δύο μηχανικών
ανθρώπων. ....
- «Εκεί που βρίσκεται δεν μπορείς να τη φτάσεις· κι αυτό
είναι το μόνο που μετράει».....
- Ψηλά, αποπάνω τους, σαν ένας πελώριος γκριζός
κομήτης.....
- «Κόψε το σκοινί, Τζακ...» του είπε εκείνη μαλακά. ....

Μια ρουφήχτρα έπιασε στη δίνη της τον *Γαλάζιο Δράκο*. .....

«Γεια σου, αγόρι!» του είπε. ....

«Είμαστε Κροατοανοί. Και είμαστε αυτοί που είμαστε!».....

Ένας μεγαλοπρεπής, λεπτοκαμωμένος άντρας
τούς άπλωνε τα χέρια. ....

«Γεια σου, Τζακ! Χαίρομαι που σε ξαναβλέπω». ....

Αυτό που τα ενδιαφέρει είναι να τρέχουν...
να σκαρφαλώνουν στα δέντρα... ..

Οι οδοντωτοί πύργοι περιέκλειαν τα περιβόλια και
τα μποστάνια. ....

Οι άλλοι λύκοι που κοιτούσαν προς τον ουρανό άρχισαν
να γρυλίζουν.....

«Λυπάμαι», είπε με θλίψη το εξάχειρο πλάσμα.
«Όμως, πρέπει να συμπληρώσετε κάποιες φόρμες». ....

Κάτι άλλο αναδυόταν μέσα από τις ρωγμές του Χρόνου. ....

«Ο Βασιλιάς των Γρύλων!» είπε με κομμένη την ανάσα
ο Μπερτ .....

Θύμιζαν πιόνια σκακιού, ήταν τεράστια σαν ήπειροι... ..

«Βρείτε ένα καλό μέρος να τη βάλετε, έτσι;» .....

Ψόδομος

Αυτό που σαγήνευε τα παιδιά και τα έκανε να σηκωθούν από τα κρεβάτια τους δεν ήταν ο καθησυχαστικός σκοπός κάποιου νανουρίσματος. Όμως, ήταν σίγουρα ένα τραγούδι. Οι γονείς δεν το άκουγαν ποτέ, γιατί η μουσική του δεν προοριζόταν γι' αυτούς.

Ήταν ένα τραγούδι που παιζόταν για τα παιδιά: και εκείνα, μόλις το άκουγαν, έρχονταν.

Μισοντυμένα και ξυπόλυτα, φορώντας ακόμη τα νυχτικά τους, τα παιδιά κατέβαιναν από τα κρεβάτια τους και σκαρφάλωναν στα παράθυρα – οι μεγάλοι τα είχαν αφήσει ανυποψίαστοι ανοιχτά, για να μπαίνει η δροσερή αύρα της νύχτας.

Μετά περπατούσαν, περνούσαν από εισόδους, κατέβαιναν στριφογυριστά δρομάκια και κατευθύνονταν σε ένα συγκεκριμένο μονοπάτι που κανένα τους δεν είχε ξαναδεί, ένα μονοπάτι που όμως βρισκόταν εκεί από πάντα.

Αυτό το μονοπάτι είχε πολλά ονόματα, γιατί το διάβαιναν μόνο παιδιά – στα παιδιά αρέσει πολύ να δίνουν ονόματα σε όλα τα πράγματα. Έτσι, το κάθε παιδί που το διέσχιζε ήξερε τι ακριβώς ήταν ο Δρόμος προς τον Παράδεισο. Το ήξεραν – τους το έλεγε το τραγούδι που άκουγαν.

Οι νότες της μουσικής που φαινόταν να ξεχύνεται τριγύρω τους έρχονταν από παντού, και από πουθενά ταυτόχρονα· και ο μουσικός, όταν κατάφεραν να τον διακρίνουν μέσα στο σκοτάδι της νύχτας, φαινόταν να αλλάζει μορφή ανάλογα με τη μουσική.

Η μορφή του, αγνή, λες και ήταν φάντασμα –μάλιστα τρεμόπαιζε μερικές φορές–, ήταν άλλοτε μεγάλου και άλλοτε παιδιού, όπως ήταν και τα ίδια· και μερικές φορές δε φαινόταν καθόλου ανθρώπινη. Η μουσική τούς έλεγε το όνομά του: Βασιλιάς των Γρύλων. Κανένα τους δεν μπορούσε να αντισταθεί στο τραγούδι που έπαιζε.

Κανένα... εκτός από ένα!

Την είχαν προειδοποιήσει πως μια μέρα θα ερχόταν ο Βασιλιάς των Γρύλων και πως, αν δεν ήταν προετοιμασμένη, δε θα μπορούσε να αντισταθεί στο τραγούδι του. Κανένα παιδί δεν μπορούσε – εκτός κι αν ήταν σακάτικο, και δεν μπορούσε να ακολουθήσει, ή αν δεν μπορούσε να ακούσει το σκοπό και να πέσει στα δίχτυα του.

Το κερδί που έβαλε στ' αυτιά της, όπως είχε δει στο όνειρό της ότι έπρεπε να κάνει, κρατούσε μακριά τη μουσική, ώστε να μπορέσει να αντισταθεί στο ξελόγιασμά της, αλλά όχι τόσο, ώστε να μη νιώσει την επιθυμία ή να συγκρατήσει τα δάκρυα που μούσκεψαν το μαξιλάρι της όταν την πήρε τελικά ο ύπνος και ονειρεύτηκε τον Παράδεισο.

Για μερικά παιδιά το μονοπάτι τελείωνε στην κάθετη επιφάνεια κάποιου ψηλού βουνού, που σκιζόταν στη μέση για να τα αγκαλιάσει και που έκλεινε μόλις αυτά περνούσαν. Για άλλα τελείωνε στην άκρη ενός απότομου γκρεμού, που αυτά την προσπερνούσαν με τη θέλησή τους, γιατί το τραγούδι τούς έλεγε πως μπορούσαν να πετάξουν. Όμως, τα περισσότερα οδηγούνταν στους Σιδερένιους Ανθρώπους και στα πελώρια πλοία που σάλπαραν με την αυγή.

Στο φως του πρωινού το μονοπάτι εξαφανιζόταν και πάλι· όμως, ακόμη και εξαφανισμένο, ήταν εκεί και αποκτούσε ένα νέο όνομα: ο Δρόμος της Θλίψης.

Καθώς τα χωριά και οι πόλεις ξυπνούσαν, οι μανάδες και οι πατεράδες έβρισκαν τα κρεβάτια των αγοριών και των κοριτσιών τους άδεια, και στην αρχή ένιωθαν απορία, μετά φόβο και στο τέλος τρόμο. Και τότε, μέσα στις κραυγές τους, έδιναν αυτό το νέο όνομα στο μονοπάτι.

Όμως ήταν πολύ αργά...

Τα παιδιά είχαν ήδη φύγει...

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Επτά χρόνια στη Χώρα
του Καρδοκαυριού

Ανάμεσα σε τσαλαπατημένες καμπανούλες καθόταν ένα κοριτσάκι.

1

Ο άγγελος στον κήπο

Ο Τζον σπάνια έβλεπε όνειρα· και ακόμη πιο σπάνια θυμόταν τι είχε ονειρευτεί. Τώρα τελευταία όμως έβλεπε όνειρα κάθε βράδυ· και τα θυμόταν όλα, γιατί ήταν ξεχωριστά: στα όνειρά του τον επισκέπτονταν πάντα γίγαντες.

Έβλεπε τεράστιους όγκους από κόκαλα και τένοντες που σχημάτιζαν τη δική τους τοπογραφία, καθώς με πελώρια βήματα περνούσαν από περιοχή σε περιοχή, μη δίνοντας σχεδόν καμία σημασία στα πλάσματα που τους παρακολουθούσαν από χαμηλά γεμάτα δέος. Οι γίγαντες αυτοί ήταν τεράστιοι – έδειχναν να έχουν και να μην έχουν βαρύτητα· ήταν λες και το επόμενο βροντερό βήμα τους επρόκειτο να τους φέρει ξαφνικά στο διάστημα, να ενωθούν με τους θεούς και τους τιτάνες που βρίσκονταν στους διάφορους αστερισμούς.

Ο Τζον στεκόταν με τους ανθρώπους αυτού του ονειρικού κόσμου –κατά παράξενο τρόπο, όλοι τους φαίνονταν να είναι παιδιά– και παρακολουθούσε άφωνος και γεμάτος δέος τους γίγαντες που περνούσαν από μπροστά του με βραδύτητα που χαρακτηρίζει την πορεία των γεωλογικών μετα-

βολών. Και τότε, σε κάθε όνειρό του, ένας από τους γίγα-ντες στρεφόταν και κοιτούσε κάτω, κατευθείαν εκεί που στεκόταν ο Τζον – μετακινούσε το βάρος του, έσκυβε και άπλωνε το μεγάλο σαν αχυρώνα χέρι του, να τον πιάσει, ενώ τα παιδιά τριγύρω του άρχιζαν να στριγκλίζουν.

Η σειρήνα του τρένου ακούστηκε στριγκλιά στον απογευματινό αέρα και ξάφνιασε τον Τζον, αποσπώντας τον από τις ανήσυχες σκέψεις του. Σηκώθηκε κι έριξε μια γρήγορη, εξεταστική ματιά στο πλήθος που απομακρυνόταν από το τρένο που μόλις είχε φτάσει από Λονδίνο. Ο σταθμός της Οξφόρδης δεν ήταν μεγάλος, όμως στα απογευματινά δρομολόγια σημειώνονταν πολλές αφίξεις και αναχωρήσεις, και εκείνος δεν ήθελε να χάσει το πρόσωπο που περίμενε.

Συνειδητοποίησε, με μια προοδευτικής έντασης συγκίνηση, πως ήταν πολύ πιο ανυπόμονος να δει τον παλιό του φίλο απ' όσο υπολόγιζε. Στην πραγματικότητα, πριν από αρκετά χρόνια είχαν περάσει μαζί μόνο μερικές εβδομάδες, αλλά τα γεγονότα εκείνων των ημερών ήταν τέτοια, που τους έκαναν να αισθάνονται κάτι παραπάνω από απλοί σύντροφοι. Έτσι, όταν ο ψηλόλιγνος άντρας με το ψηλό μέτωπο και τα στρογγυλά γυαλιά φάνηκε να κατεβαίνει από το τρένο στην αποβάθρα, ο Τζον όρμησε προς το μέρος του και τον αγκάλιασε σαν να ήταν αδερφός του.

«Τσαρλς!» φώναξε γεμάτος χαρά. «Δε φαντάζεσαι πόσο χαίρομαι που σε βλέπω!»

«Κι εγώ χαίρομαι που σε βλέπω, Τζον», είπε ο Τσαρλς, χτυπώντας το φίλο του στην πλάτη. «Είναι παράξενο. Όσο πλησίαζα στην Οξφόρδη ένιωθα όλο και περισσότερο πως γυρνούσα σπίτι. Αυτό όμως δεν οφειλόταν στο μέρος, αλλά μάλλον στο ότι θα έβλεπα εσένα και τον Τζακ. Σου φαίνεται αλλόκοτο;»

«Ναι...» απάντησε με ένα πνιχτό γελάκι ο Τζον· «αλλά με

την καλή έννοια. Έλα, άσε με να σε βοηθήσω με τις βολιτσες σου».

Καθώς φόρτωναν τα πράγματά του στο αυτοκίνητο του Τζον, ο Τσαρλς κοίταξε τριγύρω του νευρικά και έγειρε προς τη μεριά του φίλου του. «Ήθελα να σε ρωτήσω», του είπε μιλώντας χαμηλόφωνα και με συνωμοτικό ύφος, «εάν... ξέρεις... εάν την έχεις μαζί σου».

«Φυσικά!» είπε ο Τζον, δείχνοντάς του έναν μπόγο από βιβλία και χαρτιά στην πίσω θέση του αυτοκινήτου. «Είναι κάπου ανάμεσα σε όλα αυτά».

Ο Τσαρλς άνοιξε διάπλατα τα μάτια του σοκαρισμένος. «Εδώ; Στα φανερά;» φώναξε. «Δεν είναι κάπου κλειδωμένη... προστατευμένη; Τζον, τρελάθηκες; Αυτό είναι... είναι...» Χαμήλωσε ξανά τη φωνή του. «Είναι η *Ιμαγκινάριουμ Γκεογκράφικα!* Το πιο πολύτιμο βιβλίο σε όλη τη Γη. Δε νομίζεις πως είναι κάπως... ριψοκίνδυνος;»

«Καθόλου», είπε ο Τζον με μια δόση αυταρέσκειας. «Ρίξε μια ματιά στο κείμενο που βρίσκεται στην κορυφή της στοίβας και θα καταλάβεις...»

Ο Τσαρλς έφτιαξε τα γυαλιά του, πλησίασε τη στοίβα και κοίταξε τα χαρτιά προσεκτικά. «Βλέπω μια μελέτη με τίτλο “Μια πρόταση για το αναμορφωμένο πρόγραμμα σπουδών σχετικά με τη μελέτη των αρχαίων ισλανδικών”· τα υπόλοιπα φαίνονται να είναι σημειώσεις για τα μαθήματα συγκριτικής φιλολογίας».

Όταν κάθισε δίπλα στον Τζον έριξε στο φίλο του ένα βλέμμα γεμάτο απορία. «Μην το πάρεις στραβά, κύριε καθηγητά, αλλά πόσοι άνθρωποι, ακόμη και στην Οξφόρδη, θα ενδιαφέρονταν για κάτι τέτοιο;»

«Αυτό ακριβώς σκέφτηκα κι εγώ», είπε ο Τζον κι έβαλε μπροστά το αυτοκίνητο. «Δυσκολεύομαι πάρα πολύ να κάνω τους φοιτητές να ενδιαφερθούν έστω και λίγο για τα αγ-

γλωσσαξονικά· άσε τα παλαιοϊσλανδικά... Ποια άλλη καλύτερη προστασία θα μπορούσα να βρω για την *Γκεογκράφικα* από το να τη θάψω ανάμεσα σε χειρόγραφα που δεν ενδιαφέρουν κανέναν άλλο πέρα από μένα;»

Είχαν περάσει εννέα χρόνια από τη μέρα που ο Τζον και ο Τσαρλς συναντήθηκαν για πρώτη φορά στο Λονδίνο. Εννέα χρόνια αφότου αυτοί και ο σύντροφος που τώρα πήγαιναν να δουν είχαν αναλάβει τη πιο εκπληκτική αποστολή της ζωής τους.

Εξαιρετικές συνθήκες είχαν κάνει τους τρεις νεαρούς άντρες να συναντηθούν στο σημείο όπου είχε λάβει χώρα ένας φόνος. Ο νεκρός –και μέντορας του Τζον, ο καθηγητής Σίγκουρντσον– ήταν ένας από τους διαχειριστές της *Ιμαγκινάριουμ Γκεογκράφικα*.

Η *Γκεογκράφικα* είναι ένας άπλος με χάρτες της περιοχής που ονομάζεται Αρχιπέλαγος των Ονείρων, μιας αλυσίδας από νησιά που συνυπάρχουν με τον κόσμο μας από την αρχή του παντός, και έχει ασκήσει μεγάλη επίδραση σε όλες τις μεγάλες προσωπικότητες της ιστορίας της Γης.

Βεβαίως, η επίδραση που άσκησε δεν ήταν πάντα θετικής κατεύθυνσης.

Ένας άντρας που λεγόταν Βασιλιάς Χειμώνας προσπάθησε να χρησιμοποιήσει την *Γκεογκράφικα*, συνακόλουθα και τη γνώση που περιέκλειε το βιβλίο, για να κατακτήσει το Αρχιπέλαγος. Άλλος ένας διαχειριστής, ο Μπερτ, ανέθεσε στον Τζον, τον Τσαρλς και τον Τζακ να ταξιδέψουν στο Αρχιπέλαγος και να προσπαθήσουν να σταματήσουν τον Βασιλιά Χειμώνα. Κι αυτοί, κατά κάποιον τρόπο, παρά τις τρομερές αναποδιές που τους έτυχαν, το πέτυχαν.

Ο Βασιλιάς Χειμώνας έχασε, και βρήκε το θάνατο όταν έπεσε από έναν καταρράκτη που χυνόταν στο άπειρο. Μια νέα τάξη εδραιώθηκε στο Αρχιπέλαγος, κάτω από την εξου-

σία ενός νέου βασιλιά και μιας νέας βασίλισσας. Η Γκεο-γκράφικα είχε πλέον τρεις νέους διαχειριστές: τον Τζον, τον Τσαρλς και τον νεότερο από τους τρεις φίλους, τον Τζακ.

Όμως, υπήρχε ένα αντίτιμο αυτής της νίκη. Κάποιοι σύμμαχοί τους χάθηκαν· πολλά λάθη έγιναν· και, παρόλο που κάποια από αυτά επανορθώθηκαν, συνέβησαν γεγονότα που ποτέ δε θα σταματούσαν να τους απασχολούν.

Τα όσα διαδραματίζονται στο Αρχιπέλαγος έχουν πάντα απήχηση στον κόσμο μας, που τότε βρισκόταν ακόμη μέσα στη δίνη του Α΄ Παγκοσμίου πολέμου. Ο Τζον συνέχισε τη στρατιωτική του θητεία, ενώ ο Τζακ μόλις άρχιζε τη δική του· μόνο ο Τσαρλς δεν έλαβε μέρος, εξαιτίας της νευρικής του φύσης και της ηλικίας του. Τελικά, όταν ο πόλεμος έληξε, όλοι ξαναγύρισαν στον παλιό τρόπο ζωής τους, λες και ο πόλεμος, όπως και η περιπέτειά τους στο Αρχιπέλαγος, ήταν κάποια φαντασίωση ή ένα απλό όνειρο.

Ο Τζον θα είχε καταφέρει ίσως να πείσει τον εαυτό του πως όλα αυτά ήταν ένα απλό όνειρο· αλλά υπήρχε το δερματόδετο βιβλίο που βρισκόταν ακόμη στην κατοχή του. Από τον Μπερτ δεν είχε ούτε ένα μήνυμα από την ημέρα που ο γερο-κουρελής τους είχε γυρίσει στο Λονδίνο με τον Λευκό Δράκο, ένα από τα θαυμαστά ζωντανά δρακοκάρβα τα οποία μπορούσαν να διασχίσουν τα σύνορα που χωρίζουν τον κόσμο μας και το Αρχιπέλαγος.

Τουλάχιστον, σκεφτόταν ο Τζον, δεν υπήρξαν άλλοι φόνοι. Ούτε άλλος πόλεμος. Πίστευε πως ο πλανήτης δε θα μπορούσε να τα βγάλει πέρα με άλλον έναν τόσο μεγάλο πόλεμο σαν αυτόν που μόλις είχαν περάσει. Αλλά, πάλι, ένα μεγάλο μέρος της ευθύνης αυτών των γεγονότων το είχε ο Βασιλιάς Χειμώνας – αυτόν, όμως, ο ίδιος τον είχε εξοντώσει.

Ο Τζον δούλευε στο γραφείο του στην Οξφόρδη όταν έφτασε ένας ταχυδρόμος φέροντάς του ένα σημείωμα από

τον αδερφό του Τζακ, τον Γουόρεν· του ζητούσε να πάει να δει αμέσως τον Τζακ. Τη στιγμή που ο Τζον διάβαζε το μήνυμα, χτύπησε το τηλέφωνο. Ο Τζον το σήκωσε. Ξαφνιασμένος, αλλά και χαρούμενος, άκουσε από την άλλη άκρη τον Τσαρλς – μόλις είχε λάβει κι εκείνος ένα τηλεγράφημα. Γρήγορα γρήγορα έγιναν οι διακανονισμοί για το ταξίδι του Τσαρλς μέχρι την Οξφόρδη, όπου αυτός και ο Τζον είχαν δώσει ραντεβού, για να πάνε μετά μαζί να συναντήσουν τον Τζακ.

Χρόνια πριν, όταν στο Λονδίνο χώρισαν οι δρόμοι τους, είχαν συμφωνήσει να μην έχουν καμία επικοινωνία μεταξύ τους, εκτός κι αν προέκυπτε κάτι σε σχέση με την *Γκεογκράφικα* ή το Αρχιπέλαγος, κάτι που θα απαιτούσε την επέμβασή τους· ή, αν προέκυπτε κάτι εξαιρετικά επείγον. Είχαν αποφασίσει πως αυτός ήταν ο μόνος τρόπος να προστατέψουν τα μυστικά που τους είχαν εμπιστευτεί.

Το πιο πιθανό –αν όχι αναπόφευκτο– θα ήταν η ακαδημαϊκή τους πορεία να τους κάνει αργά ή γρήγορα να συναντηθούν. Διαφορετικά, θα μπορούσε κανείς να αναρωτηθεί πώς αυτοί οι τρεις έγιναν φίλοι. Μάλιστα, για εννιά ολόκληρα χρόνια δε συνέτρεξε κανένα γεγονός που να τους κάνει να βρεθούν τυχαία. Έτσι, το ότι ο Τζακ οικειοθελώς καταπάτησε τη συμφωνία τους και ήρθε σε άμεση επαφή και με τους δυο τους ήταν μάλλον για κακό παρά για καλό, σκεφτόταν ο Τζον, αν και βαθιά μέσα του ήθελε να ελπίζει να είναι για καλό.

Το μικρό εξοχικό σπίτι όπου έμενε ο Τζακ ήταν πολύ κοντά σε ένα συμπαθητικό χωριουδάκι όχι μακριά από την Οξφόρδη. Πάρκαραν το αυτοκίνητο σε ένα χαλικόστρωτο πλάτωμα λίγο πιο πέρα από το δρόμο και, αφού ήλεγξαν ότι η *Γκεογκράφικα* βρισκόταν στη θέση της, κατευθύνθη-

καν προς την μπροστινή πόρτα του σπιτιού και χτύπησαν.

Την πόρτα άνοιξε αμέσως ένας κοντός και γεροδεμένος άνθρωπος με ηλιοκαμένο πρόσωπο και στρατιωτική στολή που έμοιαζε πάρα πολύ με τον νεαρό άντρα που θυμόντουσαν και οι δύο. Ο Τζον και ο Τσαρλς δίστασαν, αλλά μετά θυμήθηκαν πως αυτός που τους είχε καλέσει εδώ ήταν ο αδερφός του Τζακ.

Ο Τζον αμέσως πήρε την επίσημη στάση που έπαιρνε όταν απευθυνόταν σε κάποιον αξιωματικό. «Είσαστε λοχαγός, αν δεν κάνω λάθος», είπε.

«Σας παρακαλώ, δεν ισχύουν εδώ αυτά», απάντησε ο άντρας κάνοντας μια κίνηση διαμαρτυρίας, ενώ συγχρόνως έτεινε το χέρι του για να αγκαλιάσει θερμά εκείνο που του άπλωνε ο Τζον. «Σε λίγα χρόνια αποσύρομαι και σχεδιάζω να αφιερώσω το χρόνο μου στην ταξινόμηση των οικογενειακών εγγράφων και στη μελέτη – επιθυμώ να διαβάσω όσο περισσότερο μπορώ».

«Εγώ είμαι ο Τζον· αυτός είναι ο Τσαρλς. Ήρθαμε όσο πιο γρήγορα μπορούσαμε».

«Χάρηκα...» είπε χαμηλόφωνα ο Τσαρλς, κάνοντας ένα βήμα εμπρός και κουνώντας το χέρι του άντρα. «Εσείς είστε ο Γουόρεν;»

«Να με λέτε Γουόρνι... όπως με λέει ο Τζακ. Σας ευχαριστώ και τους δυο σας που ήρθατε, αν και μου φάνηκε αρκετά περίεργο που σας ζήτησε».

«Γιατί;» είπε ο Τσαρλς.

«Απ' όσο μπορώ να θυμηθώ», τους εξήγησε ο Γουόρνι, «από τότε που άρχισε να διδάσκει στο Μάγκνταλεν Κόλετζ ο Τζακ δε μου είχε δώσει κανένα σημάδι της γνωριμίας σας. Στην πραγματικότητα, πριν από τη χθεσινή μέρα δε σας είχε αναφέρει ούτε μία φορά».

Το ότι σ' αυτά τα λόγια ο Τζον κι ο Τσαρλς δεν αντάλλα-

ξαν ούτε μια ματιά ήταν απόδειξη εξαιρετικού αυτοελέγχου.

«Βέβαια, και με συγχωρείτε για το σχόλιο, ο Τζακ είναι άνθρωπος ιδιαίτερα εσωστρεφής», συνέχισε ο Γουόρνι: «και, παρόλο που είναι εξαιρετος δάσκαλος και πολύ αγαπητός μεταξύ των φίλων μας, δεν είναι του χαρακτήρα του να μιλά για προσωπικά θέματα με... χμ..., ας πούμε με ξένους· πόσο μάλλον να τους καλεί εδώ, στο προσωπικό του γραφείο».

«Καταλαβαίνουμε», είπε ο Τσαρλς προσπαθώντας να ακουστεί όσο πιο ανάλαφρος γινόταν. «Κι εγώ, αν ερχόμουν εδώ να βρω λίγη ησυχία, δε θα ήθελα να με ενοχλήσουν. Είναι ένα όμορφο σπίτι. Η περιοχή λέγεται “Κιλνς”*, σωστά;»

«Ναι», είπε κουνώντας το κεφάλι του ο Γουόρνι. «Πήρε το όνομα από τα τούβλινα σπίτια που βρίσκονται κάτω στο δρόμο. Έχουμε νοικιάσει το σπίτι για μερικούς μήνες, για να μπορέσει ο Τζακ να δουλέψει λίγο», συνέχισε. «Είναι πολύ ευχάριστο μέρος και εύκολα μπορείς να πεταχτείς μέχρι την Οξφόρδη, απ’ ό,τι είδατε κι εσείς. Ο κήπος είναι αρκετά μεγάλος, σχεδόν πάρκο, και καταπράσινος. Δε θα με πείραζε να μείνω εδώ μόνιμα, αν το επέτρεπαν τα οικονομικά μου».

Έριξε μια ματιά στον Τσαρλς, σαν να τον ζύγιαζε. «Ξέρατε το όνομα του τόπου. Μήπως γνωρίζετε, λοιπόν, και το Χέντιγκτον Κουόρι;»

«Πότε πότε το σκάω από την πόλη για λίγο περπάτημα στην εξοχή», απάντησε ο Τσαρλς. «Όχι τόσο συχνά τώρα που μένω μόνιμα στο Λονδίνο, αλλά μου αρέσει μια στο τόσο να επιστρέφω στην Οξφόρδη».

«Εγώ δεν έχω επισκεφθεί ακόμη τούτα τα μέρη», είπε ο Τζον. «Τώρα όμως που μου έδωσαν αυτή τη νέα θέση στο πανεπιστήμιο νομίζω πως θα έχω πολλές ευκαιρίες να το κάνω».

«Ο Τζακ είπε πως είστε ο νέος καθηγητής της αγγλο-

---

* Κλίβανοι. (Σ.τ.Μ.)

σαξονικής γλώσσας στην Οξφόρδη», σχολίασε ο Γουόρνι.

Ο Τζον έγνεψε καταφατικά. «Οι πανεπιστημιακοί καθηγητές δεν έχουν και πολλές ευκαιρίες να έρθουν σε επαφή με τους επιμελητές και τους καθοδηγητές μελέτης, φαντάζομαι όμως πως αργά ή γρήγορα κάπου συναντιούνται».

«Και πώς και συνέβη να γνωρίσετε τον Τζακ, αν δε γίνομαι αδιάκριτος;»

«Εεε..., βρεθήκαμε στη διάρκεια του πολέμου», βρήκε τη δικαιολογία ο Τζον. «Και οι τρεις μας. Ομολογουμένως, κάτω από πολύ ασυνήθιστες συνθήκες...»

Ο Γουόρνι έκανε μια χειρονομία, πως δεν ήθελε περισσότερες εξηγήσεις, και χαμογέλασε με κατανόηση. «Τώρα καταλαβαίνω. Ο πόλεμος έκανε τους ανθρώπους αδέρφια μέσα σε λίγα λεπτά, τους συμμάχους εχθρούς, και το αντίστροφο. Ανησύχησα όταν μου είπε να καλέσω δύο συναδέλφους του που δεν τους είχα συναντήσει ποτέ· όμως, αν υπηρετήσατε μαζί στον πόλεμο... Δε χώνω τη μύτη μου όπου βρω, αλλά καταλαβαίνετε... τα αδέρφια πρέπει να φροντίζουν ο ένας τον άλλο».

«Καταλαβαίνουμε», είπε ο Τσαρλς. «Γι' αυτό και δε διαστάσαμε να απαντήσουμε στις ερωτήσεις σας».

Ο Γουόρνι χαμογέλασε πάλι. «Πολύ ωραία, πολύ ωραία! Επιτρέψτε μου να σας οδηγήσω στο γραφείο του Τζακ. Σας περιμένει εκεί».

«Μας είπατε πως θέλει να μιλήσει μαζί μας για προσωπικά θέματα», είπε ο Τζον, «αλλά το τηλεγράφημα που μου στείλατε δεν ανέφερε ξεκάθαρα το λόγο για τον οποίο μας καλεί».

«Πρώτα σταμάτησε να γράφει στο ημερολόγιό του – μα τώρα που το σκέφτομαι, σταμάτησε να γράφει γενικά», είπε ο Γουόρνι. «Μετά σταμάτησε το διάβασμα. Τότε ήταν που άρχισα να ανησυχώ».

«Γιατί;» ρώτησε ο Τζον.

«Στον πόλεμο έχασε έναν πολύ στενό του φίλο. Και παρόλο που όταν συνέβη αυτό ο Τζακ δεν ήταν κοντά του, ο ίδιος, για κάποιο λόγο, αισθάνεται υπεύθυνος για το θάνατό του».

Ο Τσαρλς κι ο Τζον πήραν από μια βαθιά ανάσα. Αυτή θα έπρεπε να ήταν μια ένδειξη για το λόγο που ο Τζακ ζήτησε να τους δει. Όταν πολεμούσαν τον Βασιλιά Χειμώνα, εκείνος ήταν υπεύθυνος για το χαμό ενός συμμάχου τους, και το γεγονός αυτό τον είχε επηρεάσει τρομερά. Όμως τότε, μέχρι να επιστρέψουν στο Λονδίνο, φάνηκε να το έχει ξεπεράσει – είχε συνέλθει για τα καλά... ή έτσι είχαν υποθέσει οι φίλοι του. Προφανώς, είχαν κάνει λάθος.

«Πώς είναι ο ύπνος του;» ρώτησε ο Τζον.

«Δεν κοιμάται. Φαντάζομαι πως τη νύχτα τον πιάνουν φοβίες...» είπε σοβαρά ο Γουόρνι. «Αυτό συμβαίνει εδώ και μέρες: και δεν μπορώ να κάνω και πολλά για να τον βοηθήσω. Το χειρότερο συνέβη την προπερασμένη νύχτα. Φώναζε συνέχεια, πετούσε πράγματα δεξιά-αριστερά και επαναλάμβανε μια λέξη: “Ειβεν”. Δεν έχω ιδέα τι σημαίνει – ο Τζακ δεν είχε μιλήσει γι’ αυτό. Μόνο που το επόμενο πρωινό μου είπα να ψάξω να σας βρω και να σας ζητήσω να έρθετε εδώ».

Σταμάτησε μπροστά σε μια χοντρή πόρτα και δίστασε πριν χτυπήσει. «Θα σας αφήσω μόνους τους τρεις σας να τα πείτε. Αν με χρειαστείτε, θα βρίσκομαι στον κήπο».

Καθώς ο Γουόρνι στράφηκε και απομακρύνθηκε στο διάδρομο, ο Τζον με τον Τσαρλς άνοιξαν την πόρτα και μπήκαν σε ένα γραφείο γεμάτο βιβλία. Ο Τζακ –πιο ψηλός, πιο γεροδεμένος και πιο ανδροπρεπής από το αγόρι που γνώριζαν– στεκόταν μπροστά στο παράθυρο με την πλάτη του στραμμένη προς την πόρτα.

«Τζακ...» είπε διστακτικά ο Τσαρλς. «Τζακ, ήρθαμε... Ο Τζον και ο Τσαρλς είμαστε».

Ο Τζακ, νιώθοντας την παρουσία τους, ανασήκωσε κά-

πως το κεφάλι του, αλλά δε στράφηκε. Αντίθετα, τους ρώτησε: «Ήταν αλήθεια; Συνέβησαν πραγματικά, είναι αλήθεια όλα αυτά;»

Τους πήρε ένα λεπτό να συνειδητοποιήσουν τι ήταν αυτό που τους ρωτούσε.

«Ναι», είπε τελικά ο Τζον. «Αν ρωτάς αυτό που νομίζω πως ρωτάς...»

«Όστε... το Αρχιπέλαγος των Ονείρων... η *Ιμαγκινάριουμ Γκεογκράφικα*...»

«Ναι», επανέλαβε ο Τζον. «Όλα είναι αλήθεια».

Ο Τζακ γύρισε και τους κοίταξε με μια ανεξιχνίαστη έκφραση στο πρόσωπό του. «Έχετε τον άτλαντα μαζί σας; Μπορώ... μπορώ να τον δω;»

«Βρίσκεται στις πίσω θέσεις του αυτοκινήτου μου», είπε διστακτικά ο Τζον.

«Μέσα σε κάποιο ασφαλές κουτί ή σε κάποιο δερμάτινο χαρτοφύλακα, υποθέτω...»

«Όχι!» απάντησε ο Τσαρλς. «Προστατεύεται από ένα χοντρό σώμα διατριβών στα αρχαία ισλανδικά.»

Ο Τζακ τρεμόπαιξε έκπληκτος τα βλέφαρά του και μετά ξεφύσηξε θυμωμένα. «Και να σκεφτείς πως σε έκαναν και Βασικό Διαχειριστή! Τουλάχιστον έβαλες στο σωρό και μερικές σελίδες στα αγγλοσαξονικά, ή μήπως αντιμετωπίζεις με την ίδια περιφρόνηση και τα καθήκοντα που απορρέουν από τη θέση του καθηγητή;»

Ο Τζον με τον Τσαρλς κοίταξαν έκπληκτοι για μια στιγμή το φίλο τους, πριν στα σοβαρά τους πρόσωπα χαραχτεί ένα πλατύ χαμόγελο.

«Φυσικά και συνέβη, φιλαράκο μου!» τον διαβεβαίωσε και ο Τσαρλς πιάνοντας τον Τζακ από τους ώμους. «Η περιπέτειά μας στο Αρχιπέλαγος των Ονείρων έγινε σωστός θρύλος. Κι εσύ είσαι ένας από τους ήρωές του.»

Ο Τζακ αγκάλιασε έναν έναν τους φίλους του και μετά έκανε ένα βήμα πίσω για να τους δει ξανά. «Τσαρλς», είπε κάπως πειραχτικά, «έχεις αρχίσει και γερνάς!»

«Οι επιμελητές εκδόσεων δε γερνάνε», του ανταπάντησε ο Τσαρλς· «απλώς γίνονται διαπρεπέστεροι!»

«Κι εσένα», είπε στον Τζον, «πώς σου φαίνεται που διδάσκεις στα παλιά σου λημέρια;»

«Είμαι ικανοποιημένος», απάντησε εκείνος· «αν και νομίζω πως, στην περίπτωση που και οι επόμενοι φοιτητές μου είναι σαν αυτά τα λουλούδια που έχω τώρα, θα προτιμούσα να με αφήσουν στην ησυχία μου και στα γραπτά μου. Δεν υπάρχει ούτε ένας ανάμεσά τους που το μυαλό του να είναι κάπως ανήσυχος ή λίγο δημιουργικό».

«Υπάρχουν και χειρότερα», του είπε ο Τσαρλς. «Θα μπορούσες να διδάσκεις στο Κέμπριτζ!»

Στο άκουσμα αυτού του παλιού αστείου και οι τρεις φίλοι διπλώθηκαν στα δύο από τα γέλια. Όμως σύντομα η διάθεσή τους σοβάρεψε και το πρόσωπο του Τζακ, που είχε χαλαρώσει όταν οι φίλοι του μπήκαν στο δωμάτιο, ξαναπήρε την προηγούμενη, βασανισμένη του έκφραση.

Γιατί μας φώναξες εδώ, Τζακ;» ρώτησε ανήσυχος ο Τζον.

«Δεν ξέρω ακριβώς», απάντησε ο φίλος τους. «Ήρθαμε εδώ με τον Γουόρνι για να δουλέψω μερικά ποιήματά μου και ίσως κάνα δυο βιβλία, όμως πριν από αρκετές εβδομάδες άρχισα να έχω εφιάλτες που τις τελευταίες μέρες έχουν χειροτερέψει».

«Ο Γουόρνι μας είπε πως φώναζες την Έιβεν», είπε ο Τσαρλς.

«Ναι...» είπε ο Τζακ και μόρφασε έντονα. «Προσπάθησα να μην τη σκέφτομαι από τότε που επέστρεψα στην Αγγλία, όμως την ονειρευόμουν. Πιστεύω πως έχει κάποιο τρομερό πρόβλημα, αλλά δεν ξέρω τι είδους είναι αυτό».

«Χμ...» έκανε σκεφτικός ο Τζον. «Και τι άλλο βλέπεις σ' αυτά τα εφιαλτικά όνειρα;»

«Κυρίως της φαντασίας πράγματα», είπε ο Τζακ. «Πράγματα που ξεπηδούν από το ασυνείδητο. Ινδιάνους και κοράκια και, κατά παράξενο τρόπο, παιδιά...»

«Δηλαδή...» είπε ο Τζον έχοντας κατά νου τα δικά του πρόσφατα όνειρα, «αν βλέπεις παιδιά, υποθέτω πως βλέπεις και... σίγουρα βλέπεις και...»

«Βλέπεις και γίγαντες!» τελείωσε την πρόταση ο Τσαρλς. «Αν βλέπεις παιδιά, θα βλέπεις και γίγαντες... Βλέπω κι εγώ τα ίδια όνειρα».

«Όπως κι εγώ», είπε ο Τζον. Εννοώ τους γίγαντες, όχι την Έιβεν, πρόσθεσε από μέσα του.

Πριν καλά καλά κάποιος από τους τρεις τους προλάβει να πει κάτι επιπλέον, τους διέκοψε ένας χτύπος στην πόρτα του σπουδαστηρίου.

«Με συγχωρείτε που σας διακόπτω», είπε ο Γουόρνι, «αλλά φαίνεται πως έχουμε... έχουμε...» σταμάτησε και δάγκωσε τα χείλη του, το δε πρόσωπό του πήρε μια παράξενη έκφραση που φανέρωνε αμηχανία.

«Γουόρνι;» είπε ο Τζακ. «Τι είναι; Τι συμβαίνει;»

«Ω, τίποτε άσχημο, πιστεύω...» απάντησε ο Γουόρνι. «Όμως, φαίνεται πως έχουμε έναν άγγελο στον κήπο μας!»

Πράγματι, όπως είχε υποθέσει ο Γουόρνι, ένας άγγελος βρισκόταν στον κήπο του εξοχικού – ή, τουλάχιστον, ό,τι πιο κοντά σε άγγελο μπορούσε να φανταστεί κάποιος που ήταν ασυνήθιστος να συναντά τέτοια πλάσματα στον κήπο του.

Ανάμεσα σε τσαλαπατημένες καμπανούλες που μόλις είχαν ανθίσει, χόμα και πούπουλα που πετούσαν στον αέρα καθόταν ένα κοριτσάκι. Ένα κοριτσάκι με φτερά!

Το πρόσωπό της ήταν λερωμένο με χώματα και το ρούχο της, ένας απλός καφετί χιτώνας που έδενε στη μέση και στους ώμους, ήταν κουρελιασμένο και σκισμένο. Τα φτερά της ήταν απλωμένα με τρόπο μάλλον αδέξιο παρά χαριτωμένο και σε κάποια σημεία, απ' όπου είχαν φύγει τα πούπουλα εξαιτίας της δύσκολης προσγείωσης, ήταν γυμνά.

«Τζον, τι λες; Δε μοιάζει περισσότερο με χερουβείμ;» σχολίασε εντελώς αυθόρμητα ο Τσαρλς.

«Κι εσύ πώς το ξέρεις;» τον ρώτησε ο Τζον. «Μήπως είδες ποτέ σου κανένα;»

«Να...» απάντησε με δισταγμό ο Τσαρλς. «Όταν ο Γουόρνι μας μίλησε για άγγελο, περίμενα κάτι πιο μεγάλο... μα τούτο δω το χερουβείμ δεν μπορεί να είναι μεγαλύτερο από πέντε χρονών!»

«Είμαι οχτώ, αν θες να ξέρεις!» τερέτισε το κοριτσάκι. «Την επόμενη Πέμπτη θα είμαι, για την ακρίβεια. Και δεν είμαι ούτε χερουβείμ, ούτε άγγελος, ό,τι κι αν είναι αυτά. Είμαι η Λόρα Γκλου· και η Λόρα Γκλου είναι εγώ!»

«Σε λένε Γκλου*» τη ρώτησε ο Τσαρλς.

«Λόρα Γκλου!» τον διόρθωσε το κοριτσάκι. «Υπάρχει διαφορά, ξέρεις...»

Σηκώθηκε και τίναξε τα ρούχα της ρίχνοντας συνεχώς ανήσυχες ματιές προς τους απροσδόκητους οικοδεσπότες.

«Από πού ξεφύτρωσες;» τη ρώτησε ο Γουόρνι, κοιτώντας γύρω του. «Είσαι μαζί με τους γονείς σου, ή μήπως έχεις έρθει κάποια εκδρομή με το σχολείο; Αυτός ο κήπος είναι ιδιωτικός, και όχι μέρος για πικ νικ».

Η Λόρα Γκλου τον κοίταξε λες και της μιλούσε σουαχίλι. «Πρέπει να ξέρεις πως πέταξα ως εδώ! Τι νομίζεις πως τα έχω τα φτερά;»

---

* Κόλλα. (Σ.τ.Μ.)

Ο Τζακ άρχισε να εξετάζει τα φτερά της Λόρα Γκλου. Γρήγορα ανακάλυψε πως δεν ήταν φυσικά φτερά, αλλά τεχνητά. Λεπτοκαμωμένα μεν, και εξαιρετικά πρωτότυπα σχεδιασμένα, αλλά ψεύτικα.

«Έι!» φώναξε η Λόρα Γκλου και πισωπάτησε κρατώντας αμυντική στάση. «Θα πρέπει να ζητάς την άδεια πριν αρχίσεις να πασπατεύεις τα φτερά κάποιου, ξέρεις!»

«Με συγχωρείς», είπε γελαστά ο Τζακ και υποκλίθηκε όλος σεβασμό.

«Εντάξει!» έκανε πιο ήρεμη η Λόρα Γκλου. «Έτσι κι αλλιώς, οι Μακρυγένηδες ποτέ δε ρωτούν...»

«Παραλίγο να ξεγελαστώ», είπε ο Τσαρλς. «Από μακριά φαίνονται σαν αληθινά».

«Ο θείος Δαίδαλος τα έφτιαξε για τα Χαμένα Αγόρια», είπε με περηφάνια το κορίτσι, «όμως μόνο η Λόρα Γκλου μπορεί να πετάξει – τόσο μακριά, δηλαδή».

«Ο θείος Δαίδαλος;» φώναξε ο Τζον. «Δε θέλεις να πεις πως αυτά τα φτερά τα έφτιαξε ο μυθικός Δαίδαλος από την Αρχαία Ελλάδα... Εννοείς ότι είναι αυτός που έχασε το γιο του τον Ίκαρο όταν το αγόρι πέταξε πολύ κοντά στον ήλιο;»

«Βλάκας είσαι;» είπε η Λόρα Γκλου. «Αυτός θα πρέπει να κουβαλάει στην πλάτη του χίλια χρόνια και βάλει...»

«Ακριβώς...» συμφώνησε και ο Τσαρλς.

«Εσύ εννοείς τον Δαίδαλο τον Πρεσβύτερο», εξήγησε στον Τζον η Λόρα Γκλου. «Αυτός που έφτιαξε τα δικά μου τα φτερά είναι ο Δαίδαλος ο Νεότερος».

«Απόγονος του άλλου;» τη ρώτησε ο Τζον, θέλοντας να την πειράξει. «Μήπως είναι κάποιος αδερφός εκείνου του Ίκαρου;»

«Ακριβώς!» είπε η Λόρα Γκλου. «Και αυτός είναι ο λόγος που δε χρησιμοποιεί πια κερύ στα φτερά».

«Εντάξει...» την έκοψε ο Τζον. «Και για πού πέταγες,

λοιπόν; Ἡ μήπως προσπαθείς να μας πεις πως σκόπευες να τσακιστείς στον κήπο του Τζακ;»

«Όχι! δε σκόπευα να τσακιστώ», είπε φανερά πειραγμένο το κορίτσι. «Πάντως, αυτό είναι το μέρος που πρέπει να βρίσκομαι. Ψάχνω το διαχειριστή. Έχω να του δώσω ένα σημαντικό μήνυμα από το Αρχιπέλαγος».

Ο Τζον, ο Τσαρλς και ο Τζακ μόλις άκουσαν τη λέξη «διαχειριστής» αντάλλαξαν σύντομες ματιές. Θα μπορούσε να απευθύνεται στον καθέναν από τους τρεις τους, κυρίως όμως στον Τζον. Ο Γουόρνι, φυσικά, δεν είχε ιδέα για ποιο πράγμα μιλούσε το κορίτσι.

«Σου είπα», της επανέλαβε, «πως αυτός ο κήπος είναι ιδιωτικός. Δεν υπάρχει κανένας διαχειριστής».

«Δεν ψάχνω κάποιον κηπουρό, αν θες να ξέρεις...» του αντιγύρισε το κοριτσάκι. «Ψάχνω το διαχειριστή της *Ιμαγκινάριουμ Γκεογκράφικα*».

Ψηλάφισε ανάμεσα στις πτυχές του χιτώνα της και τράβηξε ένα λεπτεπίλεπτο λουλούδι που έδειχνε να είναι από περγαμηνή στην οποία είχαν σχεδιαστεί προσεκτικά τρία σύμβολα: το ίδιο το λουλούδι έβγαζε μια αχνή λάμψη.

Ο Τζον αναγνώρισε το πρώτο σύμβολο – ήταν το σύμβολο του Χαρτογράφου των Χαμένων Τόπων, του ανθρώπου που δημιούργησε την *Ιμαγκινάριουμ Γκεογκράφικα*: το δεύτερο σύμβολο ήταν η σφραγίδα του Μεγάλου Βασιλιά του Αρχιπελάγους: το τρίτο όμως του ήταν άγνωστο. «Τι σημαίνει το τρίτο σύμβολο;» ρώτησε.

«Κάνει το λουλούδι να δουλεύει», απάντησε η Λόρα Γκλου. «Ετούτο δω είναι ένα τριαντάφυλλο-πυξίδα. Η σφραγίδα του βασιλιά μου επιτρέπει να περνά τα σύνορα, η σφραγίδα του Χαρτογράφου μου λέει πού βρίσκονται τα πάντα, και αυτό το τρίτο σημάδι μου επιτρέπει να βρω αυτό που ψάχνω. Σ' αυτή την περίπτωση, το διαχειριστή. Όσο τον πλησιάζω».

ζω, τόσο περισσότερο λάμπει το λουλούδι. Όταν πετούσα πάνω από το εξοχικό σας, το λουλούδι έγινε τόσο λαμπρό, που με τύφλωσε και έπεσα πάνω στις καμπανούλες σας. Λοιπόν», συνέχισε περπατώντας τριγύρω τους με μια αποφασιστική έκφραση στο πρόσωπό της, «πού τον κρύβετε;»

«Μπορώ να σου πω κάτι, Τζακ;» άρχισε να λέει ο Γουόρνι.

«Γουόρν, ίσως θα ήταν καλύτερα να πας μέσα και να ετοιμάσεις λίγο τσάι», του πρότεινε ο Τζακ. «Το κοριτσάκι τα έχει ολοφάνερα χαμένα, όμως νομίζω πως μπορούμε να τη βοηθήσουμε».

Ο Γουόρνι κατένευσε και κατευθύνθηκε προς τος σπίτι με ζωηρό βήμα, χωρίς να κοιτάξει πίσω του.

Ο Τζον γονάτισε μπροστά στο κοριτσάκι και παρατήρησε πως το λουλούδι εξακολουθούσε να λάμπει· όμως, παρόλο που το πλησίασε, η λάμψη του δεν έγινε πιο έντονη.

«Εγώ είμαι ο Βασικός Διαχειριστής, Λόρα Γκλου», είπε ευγενικά. «Τώρα μπορείς να μας πεις τι τρέχει εδώ;»

Ο Τζον δεν περίμενε την αντίδρασή της. Τα μάτια του κοριτσιού άνοιξαν διάπλατα από την έκπληξη και μετά στένεψαν γεμάτα καχυποψία.

«Δεν είσαι εσύ ο διαχειριστής!» φώναξε. «Πού είναι και τι του έκανες; Να μου πεις αμέσως, αλλιώς αλίμονό σου!»

«Μα το τριαντάφυλλο-πυξίδα που έχεις λάμπει!» είπε με ένταση ο Τζον. «Κι εγώ έχω μαζί μου την *Γκεογκράφικα*. Εγώ είμαι ο διαχειριστής. Γιατί πιστεύεις πως δεν είμαι;»

«Γιατί», έκανε η Λόρα Γκλου, και το σώμα της πήρε μια αμυντική και προκλητική στάση, «αυτός σε φώναξε Τζον. Αλλά εγώ ξέρω πως ο πραγματικός διαχειριστής λέγεται Τζέιμι».

«Τζέιμι;» αναφώνησε ο Τσαρλς και στράφηκε στους άλλους. «Δεν είναι να απορείτε που δε γνωρίζει κανέναν μας. Ψάχνει για τον τελευταίο πριν από μας διαχειριστή, αυτόν που αντικατέστησε ο Τζον. Ψάχνει τον σερ Τζέιμς Μπάρι!»

Imaginarium Geographica II

*«Υπήρχε ένας παλιός μύθος στο Αρχιπέλαγος –
θρύλος στην πραγματικότητα... Θυμάμαι πως μιλούσε
για κάποια Σταυροφορία, όμως αυτά τα γεγονότα συνέβησαν
πριν από εβδομήντα χρόνια. Πάντοτε πιστεύαμε
πως ήταν ένας απλός μύθος...»*

Έχουν περάσει εννιά χρόνια από τότε που ο Τζον, ο Τζακ και ο Τσαρλς κλήθηκαν, ως διαχειριστές της Ιμαγινάριουμ Γεογραφικά, να πολεμήσουν τον Βασιλιά Χειμώνα. Τώρα έχουν κληθεί για άλλη μια φορά να λύσουν ένα μυστήριο: Κάποιος αρπάζει τα παιδιά του Αρχιπελάγους και η μόνη ένδειξη που έχουν είναι το μυστηριώδες μήνυμα «Η Σταυροφορία έχει αρχίσει» που τους φέρνει ένα παράξενο κορίτσι με ψεύτικα φτερά. Ο μόνος τρόπος για να σώσουν τον κόσμο από μια συνωμοσία αιώνων είναι να αναζητήσουν το τελευταίο δρακοκάρabo, τον Κόκκινο Δράκο, σ' ένα θεαματικό ταξίδι που καταλήγει στον Κάτω Κόσμο των Τιτάνων. Σ' αυτό το ταξίδι τους θα ανακαλύψουν πως τα μεγάλα γεγονότα από μόνα τους δε φτιάχνουν τους ήρωες και πως το να μεγαλώνεις είναι σίγουρα αναπόφευκτο· όχι όμως και το να γερνάς!

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-453-633-7

9 789604 536337

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ:
05620

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ